

Groep I

7 augustus 1960

Goeden morgen, vrienden,

Zo zijn we dan gekomen aan het einde van een jaar zondagbijeenkomsten met deze groep. En dat betekent dat we ons deze morgen moeten bezighouden met hetgeen volbracht is en met hetgeen we in het komende jaar hopen te doen. Niet dat ik u een programma wil gaan voorleggen. Per slot van rekening: een programma kennen we voor deze bijeenkomsten niet, al ook omdat de gastsprekers in vele gevallen bepalend zijn voor hetgeen op een ochtend gebracht kan worden. We hebben in het afgelopen jaar vele verschillende gasten gehad en elk van die gasten heeft ongetwijfeld een eigen indruk achtergelaten. Elk van hen had zijn eigen wijze van denken. Elk van hen had een eigen visie, maar er is een kern, die dit alles toch samenhoudt, want wanneer je de lichtende geest eenmaal zoekt en erkent, dan vind je aan alle kanten het bekende principe van de liefde, de naastenliefde, van het persoonlijk aansprakelijk zijn en het persoonlijk werken, terug.

Het is in zekere zin Christelijk. Nu zullen wij ons met bezighouden met het al of niet Christelijke van de sprekers, die er voor u zijn geweest. Belangrijker is, dat ze de kern van het leven, de kern van het zijn, op deze morgens voor u hebben uiteengezet. En wanneer straks een nieuw verenigingsjaar begint, hopen wij ook in die bijeenkomsten een zekere aanpassing te brengen.

Wij kunnen zeer waarschijnlijk voor het komende jaar beschikken over een groter aantal gasten dan het afgelopen jaar. Dit houdt in, dat het aantal visies dat u krijgt, gevarieerder zal zijn. Aan de andere kant zal toch zeker de nadruk weer moeten liggen op datgene wat ons allen verenigt in leven en streven, de kern van alle esoterie, van alle inwijding, de kern van alle geloof. Hoe deze kern te omschrijven? Misschien kan ik het best grijpen naar het woord van Jezus aan Johannes, waar hij zegt: "Het geheim van mijn pad is mijn wezen. Het geheim van de waarheid des Vaders, is het licht dat in ons leeft. Het geheim van de werkelijkheid, broeder, is het leven zelf, oneindig en eindig in menselijk gedenken."

Wij allen behoren tot de mensheid, maar dat houdt nog lang niet in, dat wij allen precies dezelfde wegen gaan. Het houdt niet in, dat wij hetzelfde doormaken, of dat wij te enigerlei tijd een volkomen gelijkvormigheid zullen bereiken. Voor ons geldt eerder: Wij zullen elk onze weg gaan, wat de uiterlijke verschijnselen en de uiterlijke waarden betreft. Maar innerlijk in ons, ligt het pad. Het pad is mijn wezen, dat kunnen wij even goed zeggen als Jezus. Niet zullen wij reeds nu kunnen zeggen: "Ik ben nu de weg en de waarheid", maar "wij zijn het pad" is juist. In ons liggen vele voertuigen, in ons zijn vele werelden en vele mogelijkheden besloten. Hetgeen al deze mogelijkheden en werelden vereent, noemen wij de ziel, of goddelijke vonk, of goddelijke vlam. Het is of de oneindigheid zelf in ons een pad heeft gemaakt, een kern, waarlangs wij gaan van wereld tot wereld, van beleven tot beleven. Eens zullen wij ongetwijfeld de kern beseffen en dan zal het pad ten einde zijn, dan is de weg volbracht. Tot deze tijd zullen wij moeten leren, dat slechts wijzelf het pad zijn.

In de komende tijd zullen we ongetwijfeld ook daar de nadruk op leggen. Uit de vele verschillende visies, de visie van de Kelt, van de Noorman, de visie van de Egyptenaar, van de vroege Christen, klinkt steeds hetzelfde door. Wijzelf moeten onze weg gaan, wijzelf zullen moeten zoeken naar waarheid en slechts wijzelf, op onze wijze, kunnen verder gaan. Niemand kan voor ons verder gaan, niemand kan ons verheffen zonder dat wij onszelf trachten te verheffen. Niemand kan ons bevrijden, zolang wij niet zelf trachten de kluisters af te schudden, die ons binden aan opvatting en concepten, zowel als aan wereld. De kern van ons wezen, een daimon in mij, het vreemde wezen, de geest in mij, dat is hiervan de werkelijkheid.

Wanneer ik denk, dan hergroepeer ik al hetgeen ik weet. Mijn denken is niet een steeds vinden van nieuwe waarden, maar het is een steeds hergroeperen van oude waarden, zodat de betekenis voor mij steeds verandert. Het innerlijk wezen is als een caleidoscoop, waarin steeds dezelfde delen in steeds andere beelden tezamen vallen en steeds weer eerst tot rust komen, wanneer een perfecte symmetrie is bereikt. Zo gaat het in ons leven, in, ons denken en ons wezen. Wij zijn. In het begin van de tijden zijn we gemaakt en in het begin van de tijden is in ons vastgelegd als een eeuwigdurend zegel, dát wat we zullen zijn, dát wat we altijd moeten

zijn, maar we beseffen niet de volheid van combinaties, de oneindigheid van mogelijkheden, die in het beperkte wezen van ons schuilen. Wij zijn eindig en oneindig tegelijk. Ons weten en ons begrip zijn wel degelijk beperkt en tevens grenzeloos. Het is het steeds weer erkennen van het nieuwe uit het oude, dat voor ons bewustwording betekent. Het is een steeds groter aantal mogelijkheden van het in ons levende, dat ons langzaam verheft tot een vrijheid van handelen, waarbij geen banden meer bestaan van werelden, maar alleen nog het erkennen van lichtende kracht.

Het is misschien moeilijk voor u, u zich het innerlijk wezen, de daimon, voor te stellen en toch, wat zoudt ge anders kunnen zijn? Sommige mensen stellen zich het leven voor als een lege leren zak, die langzaam en heel langzaam druppel na druppel wordt gevuld met de wijn van het weten. Dat zou een schepping betekenen. De schepping is er. Anderen geloven aan krachten van buitenaf, die wijsheid op ons doen indringen, maar dan is ons wezen niet eeuwig, dan zijn we het product van verandering, dan kunnen we verwachten dat de tijd aanstonds als een grove smid ons neemt en ons materiaal in een nieuwe vorm zal smeden, waarin geen herinnering overblijft van dat, wat we geweest zijn, waarin ons huidig wezen volledig teloor gaat. De ervaring leert, dat dat niet zo is. Vandaar het er kennen van al wat in je leeft, het zoeken naar de waarheid, zeker, maar niet de waarheid buiten ons. De waarheid die in ons ligt, de oneindigheid van het eigen wezen, geheel gerealiseerd, betekent dat het wezen opgaat in oneindigheid, deze erkent en er deel aan heeft.

Nu is het misschien moeilijk om aan te nemen, dat elk wezen met zijn huidig weten, representant is van een soortgelijke oneindigheid. Het is moeilijk aan te nemen, dat er geen verschillen zijn. De mens differentieert en zonder differenties wordt hij zich niet bewust. Maar wanneer ik meer weet, dan erken ik meer de mogelijkheden in een ander, dat wel. Wanneer ik weet het aantal kleuren en vormen in een caleidoscoop gevangen, wanneer ik weet in welke richting zij wentelt, dan kan ik ongeveer voorzien, welke figuur komt. Als ik sterk genoeg ben om haar zelf te wentelen, kan ik voortwentelen tot de voor mij begeerde symmetrische patroon is ontstaan. Zo kun je oud en sterk zijn. Oude en sterke geest, kracht die lang geleden op een andere wereld heeft geleefd met andere vormen, ander denken. Geest die de vrijheid heeft gevonden van sferen en werelden, waarin de vorm slechts is geworden een illusie, waarin het licht zelve een tastbare realiteit werd. Het zijn deze geesten, die in uw leven trachten uit de caleidoscopische verwarring van het ik, een steeds duidelijker symmetrisch beeld, ook voor uzelve, te wekken. Het is moeilijk om deze geesten tot spreken te bewegen, Ze zijn hoog, veel hoger dan wij ooit kunnen komen. Zij zijn ons ongetelde miljoenen jaren voor. In hun bewustzijn hebben zij reeds de sferen verlaten, die voor ons de top, het hoogst bereikbare, lijken. Maar zij zijn scheppende krachten, zij werken op deze wereld en voor hen zouden we misschien de naam kunnen gebruiken die de Grieken ook aan Jezus geven: Christos, Christus. Zij offeren zichzelf op om in ons te wekken, wat nog verborgen is. Zij offeren zich op om voor ons de vormen en de werelden mogelijk te maken, waarin ons innerlijk en eeuwig wezen zich openbaart. Wij zijn niet in staat op enigerlei wijze een dergelijke geest tot u te laten komen. Wij kunnen hoogstens een soort van interview afnemen en dan trachten dit te vertalen, zodat het voor u te volgen is. Ik heb dit gedaan.

Deze meesters van voortgang en vorming, deze krachten, die hele rassen doen ontstaan of te gronde kunnen richten, zijn belangrijk genoeg om ze te benaderen, zeker wanneer je zelf nadenkt over de taak, die je voor een komende tijd op je genomen hebt, wanneer je nadenkt over de mogelijkheden, beperkt als ze mogen zijn, die je blijven. En dan wordt het mij moeilijk om de juiste woorden te vinden. Het klinkt half als een gedicht, half als orakeltaal, maar ik wil het u weergeven, opdat ge beseft, hoe andere krachten, die niet rekenen met jaren, maar met honderdtallen jaren, of soms met miljoenen jaren, reageren in hetzelfde verband van voortdurende vorming, hetzelfde verband van steeds weer erkende nieuwe symmetrie en het oud in ons zijn.

Het leven is als een vlam die danst. De vlam zelve is. Al wat rond haar is, beïnvloedt zij en zo herschept zij voortdurend door haar rijzen en dalen, haar flakkeren, haar zich vertekenen, de wereld rond zich. Zo is het leven vanuit de mens. De vlam echter moet worden gevoed. Die vlam voedt men, door de krachten van de zon, langs vele processen eens geworden tot leven en het leven geworden tot dood en uit dood geworden tot een vaste essence, die wacht om de vlam weer tot leven te wekken, haar te voeden en haar sterk te maken, opdat zij haar wereld moge tekenen. Lang geleden flakkerde de vlam, des levens fel, een wereld ontstond en een wereld verging en de volkeren van die wereld, zij trokken weg in nieuwe vorm, nieuw bestaan.

Zij hadden in zich opgenomen het leven van de materie en in vele opzichten een voleinding bereikt. Zij kenden het geheim, dat besloten ligt in het kleinste deel. Zij kenden het geheim van het leven zelf, van de levende kracht. Zij overwonnen de dood en gaven zich onsterfelijkheid indien ze dit begeerden en zouden onsterfelijk zijn nog nu, wanneer de tijd zelf niet een te zware keten geweest ware. Zij zijn geworden tot nieuw leven. Een leven dat zich spant over de hemel als een regenboog na een storm. Een leven ijl, een product, dat alleen door andere grotere krachten nog kenbaar wordt en zo zijnde keren zij zich tot de wereld en wanneer de krachten het hen mogelijk maken, zo zijn ze kenbaar en zo ze niet kenbaar zijn, zo zijn ze nog steeds de voeding voor de vlam, die leeft in de mens. De taak nu is te vormen, niet de vlam, maar het begrip in de vlam, want een eeuwige vlam kan alleen leven, wanneer ze meester is met slechts over tijd, maar ook over vorm en ruimte en deze meesterschap wordt gegeven. Een vlam kan slechts méér zijn dan vlam, wanneer zij al hetgeen zij schept rond zich in zich verzamelt, totdat ze uit het vele rond zich de vlam kent, zoals ze leeft in alle dingen.

Het is deze weg die de hoge krachten gaf, het is deze vorming die zij geven. Dit is hun taak en toch wanneer je hun vraagt: "Kent gij God?", wanneer je tracht door hen een bevestiging te vinden voor zoveel van wat wij zoeken en leren, zijn hun antwoorden vreemd en vaag. Als ik een hunner vraag: "Kent gij God?", dan antwoordt hij: "God is, maar Hij is niet" en als ik probeer te begrijpen, zo zegt hij: "God is, omdat ge daarmee de eeuwige kracht bedoelt, God is niet, omdat ge die kracht een eigenschap toeschrijft of een vorm geeft." Dan vraag ik: "Leeft gij uit God?" en hij antwoordt: "Ik leef in het leven zelf en ben het leven zelf, hoe zou ik leven uit God? Maar het leven is God en God is leven, wanneer ge God begrijpt."

Hoe moeilijk valt het mij om deze spreken terug te brengen tot de menselijke taal. Ik kan u niet geven de nuancering, die erin ligt. Ik kan u níet weergeven het zoeken en het bereiken, dat gelijktijdig daarin is uitgebeeld. Een laatste vraag, die ik probeerde aan één dezer groten te stellen. Ik heb hem gevraagd: "Wat wilt ge bereiken?" En het antwoord was: "Niets". Ik kan u met het gehele spel van gedachten en impulsen verklaren, dat daarop volgde, ik kan u slechts een korte samenvatting geven.

Wanneer men wil bereiken, streeft men naar het onmogelijke. Al wat bereikbaar is vanuit menselijk standpunt, ligt in het ik besloten en is reeds. Om te bereiken behoeft men slechts zichzelf te zijn en indien men door zichzelf te zijn niet bereiken kan, dan dient men dit verlangen naast zich neer te leggen, want het is onbereikbaar. Begrippen als eeuwige zaligheid liggen in de mens besloten, liggen in de geest. Vrede, geluk en eeuwigheid zijn deel van je wezen. Je zult nooit méér daarvan kunnen zijn of minder dan je bent.

Uit deze gedachtegangen probeer je dan als eenvoudige geest en lid van de orde je leer te trekken. Een vreemd gevolg, want wat ben ik? Ben ik voedsel voor een vlam? Ik ben zelf nog vlam. Kan ik ooit werkelijk iets bereiken, of is het feit dat ik tracht te bereiken de bereiking in zichzelf? Je gaat je vele vragen stellen. Het is duidelijk dat je met al die vragen dan toch op een gegeven ogenblik een oplossing nodig hebt. Het zou voor ons bitter zijn te moeten ervaren dat het werk van onze orde zinloos is en alleen een persoonlijkheidsuiting. Het zou voor ons zeker bitterder zijn geweest als wij hadden moeten ontdekken dat het alles een soort schijnvertoning was en daarom heb ik een raad gevolgd, die ik heb gekregen van deze grote, deze oude. Ik heb in mijzelf iets gezocht en het vreemde is, dat ik antwoord heb gekregen, hoé kan ik u niet zeggen. Het is me onmogelijk te beschrijven hoe het antwoord komt en hoe de vraag wordt gesteld, maar het is een weten dat blijft en van dit weten mag ik iets voor u uitdrukken.

Het werk dat wij doen heeft zin, niet slechts omdat wij allen tot een eenheid zijn samengesmeed en de mensheid al omvat wat mens geweest is of mens zal worden, maar vooral wel omdat wij in het totale geheel van de volmaakte mensheid een absolute en bindende taak hebben. Het gaat er niet om, welke resultaten we hebben. De resultaten die we volgens ons eigen idee verkrijgen, de deugden die we misschien volgens ons eigen idee handhaven of verwerven, zijn zinloos. Belangrijk is dat wij in de wereld, in het zijnde a.h.w., precies onze plaats innemen en wanneer het mijn plaats is om tot u te spreken, wanneer het mijn plaats is u deze morgen veel te vertellen wat misschien raadselachtig lijkt, dan is het vervullen daarvan op zich voldoende.

Misschien gaat er een kracht over van mij tot u, of van begrip, maar dat is niet mijn werk en mijn taak. Het is moeilijk om dat te beseffen. Je zou zo graag zelf het belangrijke zijn, maar al wat buiten mij treedt van hetgeen ik in mijzelf vervul, de bestemming die ik beleef, is goddelijke kracht. Een wonderlijk antwoord. U leeft, u probeert uzelf te zijn zo goed als u kunt, u probeert wat u ziet als recht te vervullen, als goed, en verder komt u niet. Alle uitwerkingen, die van u uitgaan echter, zijn met het product van uw wezen, maar van de goddelijke kracht die zó de binding tussen mensheid en mens en geest, enz., tot stand brengt. Dat hebben ze mij geleerd daar.

Dit brengt mij tot de laatste opmerkingen, die ik op deze morgen tot u wilde richten. Wanneer, zo gezien, God de aansprakelijkheid heeft voor de gevolgen en ikzelf aansprakelijk ben voor de intenties, zo zou het mogelijk zijn, dat intentie en gevolg niet parallel gaan. Maar wel is zeker dat, zolang ik volgens mijn beste bedoeling en in zo groot mogelijke eenheid met mijn God, zo groot mogelijke liefde ook met het zijnde dat behoort bij ons wezen, mijn weg ga, ik daarmede alles bereik wat werkelijk noodzakelijk is. En dan geldt: er zijn geen scheidingen en geen banden, er is slechts de vrijheid van eigen wezen, dat in de bindende kracht de eenheid vindt met alle zijn.

Het spijt me, dat ik niet duidelijker kan uitdrukken, wat mijn zoeken in de afgelopen weken mij heeft gegeven. Het spijt me, dat ik u niet zuiverder kan mededelen, hoe het leven zijn vorm krijgt en zijn gestalte vanuit steeds hogere krachten en hoe we toch, eigenlijk temidden van al dat vormende, eenzaam zijn, omdat wij óns wezen en onze weg moeten vervullen, Ik heb het getracht te doen naar beste vermogen. Ik heb ook getracht u hiermee iets te geven, wat uw gedachten kan bezighouden voor langere tijd.

Het verenigingsjaar moge voor uw groep ten einde zijn, een vakantie moge er misschien zijn, maar het geestelijke werk kan en mag niet stilstaan. Ik hoop dat ook hetgeen ik u deze morgen bracht, voor u vrucht mag dragen, zoals ik het gegeven heb uit de volheid van mijn eigen wezen. Aangename zondag.

o-o-o-o-o

Ja vrienden, dan voel ik in mij toch wel de behoefte om óók van mijzelf uit een paar puntjes op die bewuste i te zetten. Ik hoor daar zo spreken over: God vervult alle dingen en er is een absolute scheiding tussen onze oorzakelijkheid en de gevolgen die wij rond ons produceren. Ja, ja, maar ik vraag mij af of het voor één mens nu noodzakelijk is zich daarmee bezig te houden.

Jezus zelf heeft aan zijn discipelen geleerd, dat wij een band vinden met onze naaste en dat die naaste niet zomaar iedereen is. Hij deed dat in zijn gelijkenis. Hij maakte zijn discipelen duidelijk, dat de Samaritaan de naaste was van de man, die door rovers werd overvallen en omgekeerd, maar dat deze beiden niet de naasten waren van de tempeldienaar, die verder ging.

De relaties "de naaste" wordt dus door Jezus zelf gesteld als afhankelijk van ons wezen en nu geef ik toe, dat de Samaritaan misschien een fout had kunnen begaan, waardoor de man overleden was inplaats van te genezen, ze zouden desalniettemin naasten zijn gebleven. En nu lijkt het mij, dat je als mens en als eenvoudige geest die gedachte van de naaste eigenlijk als belangrijker moet zien. Wanneer je zo koud en zo nuchtertjes precies vertelt, dat de intentie alles is en de rest niets, dan lijkt het mij wel of je een kind zijn illusies wilt ontnemen door hem in een wereld te brengen, waarin hij nog niet past. Het is niet noodzakelijk zo koud te denken, ook wanneer dit voor mensen en sommige geesten koude waar is. Zou het niet zo kunnen worden gezegd: Uit de innige genegenheid, die je hebt voor je God, ook al begrijp je Hem niet, de innige genegenheid, die je hebt voor de mensen, ook al kun je misschien niet veel doen aan hun bestaan, kun je je eigen bestaan rechtvaardigen. Het lijkt mij zo belangrijk dat een mens zijn bestaan gerechtvaardigd weet en zolang als dat nu het geval is, behoeven wij ons niet bezig te houden, lijkt mij, met de caleidoscopische vorm van ons leven. Het is misschien maar één patroon van een oneindig aantal, maar het is symmetrisch en het is volmaakt. Wij kunnen daarin God en Gods wezen erkennen, wij kunnen daarin vrede en geluk vinden, dat lijkt mij het belangrijkste. Er ligt altijd zo'n groot hiaat tussen de mens en de eenvoudige geest en de allergrootste.

Toen ik jong was zat ik nog op het groot seminarie. Toen nam ik mezelf voor om een heilige te worden. Ik heb er bijna 60 jaar over gedaan om te beseffen, dat ik nooit een heilige zou

worden. Daarna heeft het me toch zeker in mensentijd 20, 30 jaar gekost om te beseffen, dat ik eigenlijk toch een beetje heilig was en nu besef ik pas, dat er geen heiligheid bestaat, en zo gaat het met een mens. Ik geef wel toe, dat de eerste spreker wonderlijke waarheid spreekt, maar ik vraag me af: moet je ze daar nou mee bezig houden? Dat moeten ze zelf weten, natuurlijk, maar ik met mijn ervaringen in de parochie zo, ik weet dat het soms beter is om een beeld van een held te schilderen, die eigenlijk niet bestaat en zo de vrede in je gemeente te bewaren, dan ze de waarheid te zeggen en je kerk leeg te zien lopen, omdat ze nu denken dat ze het zelf kunnen en dan te zien hoe ze mislukken.

Weet u, ik zou haast zeggen dat ik van de mensen houd om hun onvolmaaktheid. Ja, het is zo makkelijk om een mens wat te vergeven, het is zo makkelijk om je voor een mens op te offeren. Ze hebben dat onschuldig egoïsme nog van tijdgebondenen. Neemt u mij niet kwalijk dat ik dit zo zeg. Het betekent helemaal niet dat ik u niet "mijn lieve vrienden" wil noemen en het betekent helemaal niet, dat ik meer ben dan u. Ik wil u alleen graag helpen en ik heb andere krachten en andere vermogens en omdat ik u als mensen zie en ken, juist met uw zwakte, houd ik meer van u, is het begrip liefde voor mij meer levend. Als u dat nu eens in uzelf zoudt kunnen vinden het "Heb uw naaste lief gelijk uzelve", gewoon maar, zonder voorbehoud, dan zullen we met die liefde voor de naaste nooit iets tot stand kunnen brengen dat kwaad is. We zullen nooit onszelf verwijderen van God zoals die in ons leeft. Dit is belangrijk, want of God nu een illusie is of niet, zoals wij Hem kennen, is Hij een kracht, waaruit we altijd kunnen putten en die kracht hebben we nodig.

Vandaar mijn nederige opinie, zou ik haast zeggen. Mensen, wat je doet in je leven en hoe je leeft, interesseert me niet, wanneer je maar één ding in dat leven bereikt: het vermogen om je naaste op een eerlijke wijze lief te hebben. En dan mag je elkaar heus wel eens plagen. Je mag wel eens vechten, je mag zelfs elkaar wel eens een klein tikje oplichten, dat is niet erg, wanneer er de werkelijke liefde voor de medemens ligt, dan zul je nooit misbruik maken van anderen. En maak je geen misbruik van een ander, dan heb je volgens mij die intentie en dat gevoel van eenheid met God, waardoor je dan al die dingen die de hoogste geesten weten, vanzelf wel te weten zult komen, wanneer het je tijd is en wanneer je er rijp voor bent.

Begrijp me goed, ik ben niet zo'n pastoor, die tegen de fabrikant zegt: "Houdt gij ze arm, dan houden wij ze wel dom". Ik wil u niet dom houden, maar ik wil u ook beschermen voor een te ver doordringen in de gebieden van de geest, waarin u nog niet thuis hoort. Ik wil u leiden en ik wil u helpen, óók tot die hoogten van licht waarin voor u geen warmte meer ligt, omdat uw begrip van liefde vervangen is door een soort eenheid, die u niet kunt begrijpen. Maar zolang je het begrip niet hebt lijkt het me beter dat je wat lager blijft. Leef als wat je bent, zo goed als je kunt, zo eerlijk als je kunt en nooit zonder liefde voor anderen en nooit zonder vertrouwen op de hoge kracht die je leidt. Dat vrienden, lijkt mij het juiste motto.

Nou ja, op deze morgens moet er nu eenmaal een stem van vele kanten zijn en ik ben één klein brokje eenzijdigheid. Kies zelf uw weg, ik heb geen recht u die voor te schrijven. Ik zal u toch wel helpen, ook al ben ik het niet met u eens, want ik heb u lief, dat is nu eenmaal noem het m'n fout of m'n wezen voor mij de essentie van het zijn. Ga rustig uw weg, maar denk er eens over na, of misschien de ervaringen van een oud pastoor ook nog nuttig kunnen zijn voor iemand, die andere wegen wil gaan.

God zegene jullie, een gezegende zondag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen vrienden,

Hiermede zijn we dan gekomen aan het einde van onze bijeenkomst. Mag ik een onderwerp nebben van u om daaruit een slot te maken?

DE WEG

Er zijn in het leven zovele wegen,

Soms gevaarlijk en smal, eigenlijk meer een ster

En dan weer breed, vol van licht en van zegen.

Maar wat is voor mij nu de juiste weg?

Wanneer ik geboren word, o voordat ik mens word,
Dan is mijn bestemming mij ingelegd.
Daarmee betaal ik tol op de juiste wegen
En vind ik een vrije doorgang, een recht, door de poorten van bewustzijn
Het is een zegen, mij als erfdeel reeds toebedeeld.
Vóór mijn ziel slechts kon beseffen te zijn
En vóór mijn wezen de eerste maal met lichte krachten
Ik zoek naar één weg, en er zijn vele wegen,
Maar is het belangrijk welke wegen ik ga?
Ik draag in mij een zegel, dat houdt me wel tegen,
wanneer ik verkeerde wegen ga, aan moet ik keren
En opnieuw proberen, totdat ik de juiste weg mij vind,
Want, ben ik niet uit licht geboren en ben ik niet der lichten kind?
Ben ik niet het eeuwig glore van de kosmische grote dag?
Ben ik niet lichtstraal, die in het spelen zijn eigen wegen zoeken mag?
O, Ik weet, zoveel houdt ons vaak tegen om een bepaalde weg te gaan.
En we blijven dan aarzelend en zoekend stil op een kruising staan.
Maar ons is het recht op de weg gegeven, de weg die in ons is gegrild
En gaan wij dan het smalle pad en vind en wij een grote zegen,
Zo brengt de volgende kruising ons misschien weer op de grote wegen.
Uit vele wegen saamgebouwd is de schepping,
Uit vele mogelijkheden opgebouwd is het heelal,
Ja, zelfs vervuld van oneindige mogelijkheden
Is het aardse tranendal, waarin de mensen zich bewegen.
En niets houdt ons op onze weg door deze dingen tegen
Behalve het ik.
De weg die je gaat, moet de weg zijn, die je wezen verstaat.
De weg die je steeds weer bewuster betreedt
Is de weg, die innerlijk weten heet.
De weg, die vervulling brengt, het ontvlieden van tijd,
Het is de kern van je wezen, oneindigheid.
Leer om geen tijd en geen dood te vrezen. Leer om naar beste weten te gaan
De weg, die je voelt: die werd mij gegeven.
Leer steeds voor jezelf en anderen te leven,
Dan vind je altijd de juiste baan
En glanst je reeds nu het einddoel tegen,
Want, welbeschouwd, heeft God reeds in je eigen wezen Jeruzalem opgebouwd
Stad van vrede, stad van lichten, stad van onvoorstelbare pracht
Waarheen de weg van eigen leven u eens bewust wel heeft gebracht.
En dit is het doel, dat als een zegen u tegen lokt

Aan het einde van de baan die ge nu moet gaan.
En als eens die stad dan moet versmelten,
Wanneer eens de oneindigheid zijn poorten doet opengaan,
Zult ge daar het Jeruzalem hervinden.
de stad van de vrede, uit licht, niet uit goud,
Door God als een tempel voor eigen wezen
Uit de schepselen zelve opgebouwd.
Vrienden, tot ziens.